

Arrest

nr. 130 575 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding 7 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DER SCHUEREN, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 januari 2013 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 januari 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 7 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 31 januari 2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Bij arrest nr. 124 318 van 21 mei 2014 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeld in punt 1.2.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang en argumenteert dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) dient te worden toegepast. De verwerende partij wijst er op dat zij bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niets anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet beschikt over de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied af te leveren, dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij dan ook geen nut kan opleveren.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend. (...)”.

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus niet werd erkend of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of de asielaanvraag niet in overweging werd genomen, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat

deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu stelde de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat beide voorwaarden zich voordeden.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "*moet*" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt nu zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel kan er *in casu* dus in principe enkel toe leiden dat de verwerende partij opnieuw aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden die haar geen discretionaire bevoegdheid laten.

In de mate de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar een hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014, wijst de Raad er vooreerst op dat bij arrest van 21 mei 2014 van de Raad met nummer 124 318 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden en het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 31 januari 2014 dus werd afgewezen, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij nog enig belang heeft bij het betoog dat uitgaat van het feit dat er een beroep bij de Raad hangend is tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 31 januari 2014. Tevens merkt de Raad op dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schorst, maar niet verhindert dat er een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit uitgereikt wordt. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhindert bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, §48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In haar verzoekschrift beroept de verzoekende partij zich onder meer op de schending van overweging 9 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van het non-refoulementbeginsel uit artikel 33 van de Conventie van Genève.

Het betoog van de verzoekende partij gaat uit van de stelling dat haar asielprocedure nog hangende is daar zij een beroep heeft ingediend bij de Raad zodat zij nog steeds een asielzoeker in procedure is en niet als illegaal verblijvend kan worden beschouwd. De Raad herhaalt dat bij arrest van 21 mei 2014 met nummer 124 318 van de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden en het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 31 januari 2014 dus werd afgewezen, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij nog enig belang heeft bij het betoog dat uitgaat van het feit dat er een beroep bij de Raad hangend is tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 31 januari 2014. Tevens merkt de Raad op dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schorst, maar niet verhindert dat er een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit uitgereikt wordt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van overweging 9 van de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad er nog op dat overwegingen in de preambule geen juridisch bindende kracht hebben.

In zoverre de verzoekende partij nog meent dat op geen enkele manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, laat zij na *in concreto* aan te geven met welke 'persoonlijke omstandigheden' de verwerende partij rekening had dienen te houden bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat een dergelijke vage kritiek niet dienstig is.

Daar er geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk is gemaakt, wordt de aangevoerde exceptie van de verwerende partij aangenomen.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER